

Teesie

LAIŠKAS REDAKCIJAI

Dėst. Paola Fertoli

Mielieji broliai,

Kai Mozė manęs paprašė parašyti laišką į jūsų laikraštuką, iš karto nesutikau, bet vėliau pagalvoju si nusprendžiau, kad iš tikrųjų tai yra gera proga padėkoti visiem už man suteiktą galimybę dirbti

Seminarijoje. Norėčiau paaiškinti, kodėl tai man yra didelė galimybė. Kiekvieną kartą, kai atidarau Seminarijos duris, paklausiu savęs: „Kokia tai vieta?“ arba „Kodėl man ji tokia svarbi?“ Ir kiekvieną kartą, kai nesu per daug išsiblaškiusi, man yra duodama galimybė prisiminti savo pašaukimą. Čia seminarijoje yra pilna gražių, gerų vaikinių, nusprendusių visą savo gyvenimą atiduoti Kristui. Aš taip pat atidaviau ir nuolat atiduodu savo gyvenimą Kristui. Ir tai tikrai yra stebuklas!!! Prisimenu, kai buvau studentė universitete mano tikėjimas išsiskleidė, nes susitikau su *Comunione e Liberazione* judėjimu, kuris man padėjo suprasti, kad Kristus yra artimas žmogus, čia ir dabar. Mano gyvenimas buvo tikrai labai įdomus ir gyvas, visko pilnas: draugų, šeimos, studijų, darbų, aistrų. Prisimenu kaip vieną

dieną turėjau pasirošti Lotynų kalbos egzamino perlaikymui, iš pirmo karto jo išlaikyti nepavyko. Besiruošdama sėdėjau prie knygos ir į galvą atėjo mintis – jei Kristus mano gyvenime yra tikrai viskas, aš būtinai turiu Jam atiduoti savo gyvenimą. Šia mintimi pasidalinau su savo draugu kunigu Giussani, kuris man pasakė „Paoletta (Pauliuke), tu tikrai esi labai Kristaus mylima, Kristus tave pasirinko tarp daugybės žmonių ir nori, kad tu būtum Jo“. Ši meilė, skirta man, dar nesibaigė, atvirkščiai, ji nuolat auga ir tampa vis stipresnė. Pernai Benediktas XVI, atidarydamas Vyskupų Sinodą, pasakė vieną dalyką, kuris man labai patinka ir primena mano pašaukimo gimimą: „Aš esu Tavo“. Dievo žodis yra tarsi

laiptai, kuriais galime lipti aukštyn ir su Kristumi pasinerti į Jo meilės gelmes. Tai laiptai, vedantys į Žodį per žodžius: „Aš esu Tavo“. Prieš mums ištariant „Aš esu tavo“, Jis pirma tarė mums „Aš esu Tavo“. Kokia didelė meilė! Kuo toliau einu, tuo labiau ta meilė auga ir gyvenimas tampa vis turtingesnis. Jis, Viešpats, kuris manęs paprašė visko, viso mano gyvenimo, dabar atiduoda viską su kaupu. Taigi noriu jums padėkoti, nes kiekvieną kartą, kai žvelgiu į jus prisimenu savo pašaukimą.

Šį laišką norėčiau pabaigti citata iš savo draugo Luigi Giussani laiško, kurį mėgstu dažnai skaityti ir kaskart, kai jį perskaitau, jis man padeda. Mano draugas rašė: „Kristus yra vardas, nurodantis ir apibūdinantis realybę, kurią sutikau savo gyvenime. Sutikau, kai dar buvau mažas ir girdėjau kalbant apie Jį. Šis žodis yra žinomas visiems, tačiau daugelis jo nesutiko net ir užaugę, nepatyrė iš tikrųjų jo kaip realybės. Kai Kristus susidūrė su mano gyvenimu, manasis gyvenimas susidūrė su Juo. Tam, kad išmokčiau suprasti, jog Jis

yra visko, viso mano gyvenimo, svarbiausia vieta. Kristus yra mano gyvenimo gyvenimas. Jame slypi visa tai, ko norėčiau, visa tai, ko ieškau, visa tai, ką aukoju, visa tai, kas auga manyje dėl meilės žmonėms, su kuriais Jis mane sujungė. J.A. Möler vienoje mano daug kartų cituotoje frazėje sako: „Manau, kad nebegalėčiau gyventi, jei nebegirdėčiau Jo kalbant“. Ši frazė yra viena iš tų, kurias dažniausiai prisimenu savo gyvenime.

Kristus, gyvenimo gyvenimas, gero likimo tikrumas ir draugija kasdieniam gyvenimui, artima ir gera daranti draugija. Tai ir yra Jo veiksmingumas mano gyvenime“.

Manau, kad būtent tai turime visada pasakyti, pirmiausia sau patiems ir vėliau visiems kitiems. Toks yra indėlis, kurį jaučiame galintys įnešti į mūsų žmonių gyvenimą: parodyti tikėjimo atitikimą gyvenimo poreikiams – tiesos, grožio, teisingumo, laimės poreikiams - ir, vadinasi, tikėjimo naudą mūsų laikų žmonių gyvenimui. Šis tikėjimas yra viltis visų gyvenimui ir visiems žmonėms.

Dėkui !

VASAROS SVETUR ATGARSIAI

Klierikas Dovydas

Savo senų gerų draugų, Šv. Jono brolių, pakviestas, šios vasaros metu leidaisi į brolių jonitų organizuojamą tarptautinę jaunimo stovyklą Rusijos Kaukaze, tiksliau: Kabardinų Balkarų respublikoje - *Blagoveshenka* kaimelyje. Stovyklos pavadinimas - *Kanikuly s Bogom* (vert. Atostogos su Dievu). Stovyklos iniciatorius vietos vyskupas,

įsteigęs šiame miestelyje katalikiško jaunimo centrą, į kurį vaikai ir jaunimas iš įvairių šios šalies katalikiškų parapijų bei stačiatikių Bažnyčios atvyksta stovyklauti ar atlikti rekolekcijų. Mūsų stovyklos tikslas buvo liudyti tikėjimą, juo dalintis, prisidėti prie bendruomenės konkrečiu darbu – koplytėlės statymu. Taip, atsiliėpdami į šį kvietimą, liepos mėnesį 9 žmonės iš įvairių Vilniaus parapijų, tame tarpe ir aš, mini autobusiuku leidomės į kelionę. Važiuojome beveik tris paras maždaug 3000 km. Kelionės metu turėjome galimybę pamatyti ir išgyventi daugybę nuostabių dalykų, nepaisant kelionės nuovargio ir iškilusių sunkumų. Balstogėje (Lenkija), šalia Dievo Gailestingumo šventovės, kurioje ilsisi palaimintasis Mykolas Sopočko, mūsų autobusiukas sugedo. Kadangi tai įvyko sekmdienio vakarą, negalėjome rasti veikiančio autoserviso. Nusprendėme kreiptis į šios šventovės kleboną. Klebonas mus mielai priėmė ir pagelbėjo. Kitą dieną susitvarkę savo transporto priemonę, pasimeldę šv. Mišiose prie pal. Sopočko pa-

laikų, pasivedę Dievo Gailestingumui, padėkoję Jam už suteiktą pagalbą per gerus žmones, tęsėme savo kelionę. Autobusiukas daugiau negedo, greičiausiai mus globojo palaimintasis Mykolas Sopočko, kuriam dėkodami už globą kasdien meldėmės Dievo Gailestingumo vainikėlio malda. Riedėjome Ukrainos lygumų keliais, nusidriekusiais per didelius šios šalies saulėgražų laukus, kurių spalva džiugino ir kėlė nuotaiką, nepaisant prastų Ukrainos kelių.

Nutarėme stabelėti ir Ukrainos sostinėje Kijeve, kur didingame Pečioros vienuolyne pagerbėme bei pasimeldėme prie šios šalies šventųjų. Ši vieta mums priminė Romos katakombas, nes šventųjų kūnai, išlikę nesudūlėję beveik po tūkstančio metų,

ilsisi iškastuose tuneliuose. Rimties bei maldos apgaubti, su žvakutėmis rankose lyg skruzdės vaikštinėjo žmonės, žegnodamiesi ir lankstydamiesi jie pagarbiai bučiavo šventųjų kūnus. Buvome pakėrėti šio reginio. Išlindę iš katakombų, kurių laiką buvome apsvaigę iš nuostabos. Tuomet atsigavinome gardžiu rusišku *kvasu* (gira), kuri iš didelių statinių ant ratų pilstė džiugiai bendraujanti pardavėja. Atsišveikinę su vienu reikšmingiausių Ukrainos ir Rusijos dvasinių centrų, tęsėme savo kelionę link Kaukazo. Nuobodžiauti neteko, nes mus dažnai sustabdydavo ir pakalbindavo kelių milicijos pareigūnai, pakėlėse jų itin gausu. Milicininkai su mumis buvo gana malonūs: pasmalsavę kokių tikslu ir kur keliaujame ir supratę, jog nelabai kuo galime jiems padėti, paleisdavo mus nieko nepešę. Mat šioje šalyje yra įprasta ir normalu už pokalbį su kelių tvarkdariais susimokėti.

Keliaujant mums kėlė nuostabą didžiuliai stačiatikių kryžiai, pastatyti greitkelių pakelėse; naktį iškilmingai apšviesti jie švytėjo aukso. Daugumoje Rusijos miestų atstatomos Stalino suniokotos cerkvės ir soborai. Tačiau tuo pat metu mus stebino ir iškilmingi Lenino paminklai, pastatyti beveik kiekvieno miestuko centre. Paminklai nei kiek nenusileido aukso spalvos kryžiams. Jie taip pat tviskėjo nudažyti aukso ar aliuminio pudros dažais, dažnas jų papuoštas pasodintomis gėlėmis.

Neišsiplėsdamas išpūdžiais apie pačią kelionę, nors dar daug kuo norėtusi pasidalinti, noriu pasidalinti išgyventa patirtimi jaunimo stovykloje Kaukaze. Vietos jaunimėlis mus pasitiko labai šiltai, su džiaugsmingais plojimais ir vaišėmis. Mūsų buvo laukiama jau kelios dienos. Išaušus rytui, visi kibom į darbą: pradėjome kasti žemę ir rinkti akmenis iš gretimų karjerų kopyltėlės pamatų statybai. Mūsų draugams kaukaziečiams buvo staigmena, jog mes, lietuviai, iškart puolėme dirbti. Mat vietinių žmonių kultūroje nėra priimta, kad tik atvykęs svečias imtųsi dirbti. Tradiciškai svečias sutinkamas tris dienas. Mes gi buvome kitokie svečiai. Tai visus paskatino susiimti ir vieningai siekti tikslo, kuriam čia buvome susirinkę. Nepasirodėme vien kaip darboholikai. Turėjome ir poilsio valandėlių, skirtų bendrystei, maldai. Itin linksmi būdavo mūsų vakarai: po kaukazietišku šašlyku vakarienes sekė įvairūs žaidimai ir dainos. Laisvu laiku galėjome jodinėti ant garsiosios kabardinų veislės žirgų, skirtų šio dienos centro vaikų bei jaunimo pramogoms. Yra nepaprastai nuostabu rytais raitiems lėkti laukais pasitikti saulės, lenktyniaujant išbandyti žirgus ir savo jodinėjimo gabumus.

Šios stovyklos metu man buvo smagu matyti kaip vietiniai gyventojai džiaugiasi matydami prasmingai besidarbuojantį ir gražiai leidžiantį laiką jaunimą, tai gražus liudijimas. Dauguma

darbo stovykloje mes turėjome ir kelias dienas išvykų į nuostabius Kaukazo kalnus, kur vietiniai žmonės turėdami kuo pasididžiuoti mums aprodė gražias apylinkes. Užlipome į didžiausio Europoje Elbruso kalną, tiesa ne į pačią viršūnę, bet pakanka-

mai aukštai - apie 3500 m. Mums lietuviams neaprepiamas kalnų grožis paliko neišdildomą išpūdį. Kitomis laisvomis dienomis susipažinome su artimiausių miestų katalikiškais parapijomis ir kitomis krikščioniškomis šventovėmis, aplankėme šiai šaliai būdingus kaukaziečių turgus, garsėjančius įvairiais kalnų avių vilnos dirbiniais. Apylinkėse taip pat gausu mineralinio vandens telkinių, aplink kuriuos yra išsikūrę garsūs buvusios Tarybų Sąjungos kurortai. Nežiūrint sudėtingos šalies politinės padėties (kariuomenės kontrolė dėl teroristinių išpuolių ir kaimyninių Gruzijos ir Asetijos šalyse vykstančių karinių operacijų), šie kurortai pritraukia didelius būrius poilsiautojų. Sudėtinga politinė padėtis padėjo suprasti šių žmonių skausmą, sužadino mumyse maldą už juos ir jų šalį.

Baigiantis stovyklai šios kopyltėlės dar nepastatėme, bet susivieniję kartu dėkojome mūsų dangiškajam Tėvui už visas stovykloje teikiamas malones, džiaugdamiesi šventėme Eucharistija, kurios metu pašventintas kertinis akmuo buvo įleistas į mūsų paruoštus būsimosios kopyltėlės pamatus. Po šio pusdienį trukusio šventimo ir nuširdaus atsisveikinimo su mūsų broliais Kristuje kaukaziečiais, vėl leidomės į pilną naujų išpūdžių bei patirčių kelionę. Šįkart - link gimtosios Lietuvos.

Šios stovyklos patirtis man buvo neeilinė, bylojanti apie krikščioniško gyvenimo iššūkius šiandieniniame pasaulyje, kurie šios patirties dėka nebelieka tokie bauginantys ir neįveikiami. Iš tiesų labai džiaugiuosi šia kelione, jog šios savotiškos misijos metu galėjome susipažinti su Rusijos, Ukrainos, bei Kaukazo žmonių kultūra, pažinti šių šalių vargus bei lūkesčius. Ši patirtis man padėjo naujai pažvelgti į mūsų tautos laisvę, taiką mūsų valstybėje, mūsų galimybes Europos Sąjungoje. Šios stovyklos dėka patobulinau rusų kalbos žinias, iš arčiau susipažinau su šių šalių Bažnyčia, jos tikinčiaisiais. Išgyvenau tikėjimo liudijimą, kuris visus mus augino tikėjime ir Dievo pažinime.

šeimų čia yra asocialios, vyrauja didelė bedarbystė, alkoholizmas, kaip ir visoje Rusijoje. Taip pat ir jaunimas džiaugėsi svečiais, turėjo gražų užsiėmimą kartu statydinti Dievo namus. Be

KUNIGŲ METUS MININT

BENEDIKTAS XVI

GENERALINĖ AUDIENCIJA

Apaštališkieji rūmai „Castel Gandolfo“ - trečiadienis, 2009 m. rugpjūčio 12 d.

Marija – visų kunigų motina

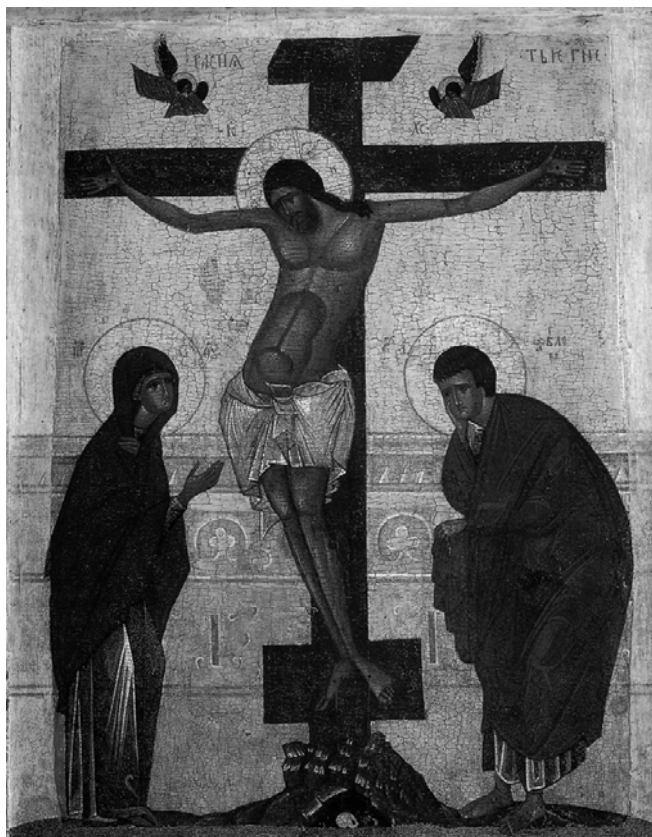
Brangūs broliai ir seserys, artėja šv. Mergelės Marijos Dangun Ėmimo iškilmės, kurias švęsime artimiausią šeštadienį. Taip pat esame Kunigų Metų kontekste, todėl aš noriu kalbėti apie ryšį tarp Švč. Mergelės Marijos ir

kunigystės. Tai yra giliai įsikūnijimo slėpinyje išsiskiriančios ryšys. Kai Dievas nusprendė tapti žmogumi savo Sūnuje, Jam reikėjo laisvo vieno iš Jo kūrinių sutikimo. Dievas neveikia prieš mūsų laisvę. Ir atsitinka tikrai neeilinis dalykas: Dievas tampa priklausomas nuo laisvės, nuo vieno savo kūrinių „taip“; laukia šio „taip“. Šventasis Bernardas iš *Clairvaux*, viename iš savo pamokslų dramatišku būdu paaiškina šį lemiamą pasaulio istorijos momentą, kada dangus, žemė ir Dievas su nekantrumu laukė, ką pasakys šis kūriny.

Taigi, Marijos „Taip“ yra durys, per kurias Dievas galėjo patekti į pasaulį, tapti žmogumi. Tuo būdu Marija yra tikrai ir giliai įtraukta į įsikūnijimo slėpinį – mūsų Išganymo slėpinį. Ir įsikūnijimas, Sūnaus tapimas žmogumi, nuo pat pradžių buvo nukreiptas į savęs dovanojimą, dovanojimą su didele meile ant kryžiaus, tam, kad taptų pasaulio gyvybės duona. Tokiu būdu auka, kunigystė ir įsikūnijimas eina kartu ir Marija stovi šio slėpinio centre.

Dabar keliamume prie kryžiaus. Prieš mirtį po kryžiumi Jėzus mato Motiną ir mylimąjį mokinį. Šis mylimas mokinys neabejotinai yra labai svarbus žmogus, dar daugiau: tai yra pavyzdys, visų mylimų mokinių paradigma, o taip pat ir visų asmenų, Viešpaties pašauktų būti „mylimais mokiniais“, todėl, ypatingu būdu - taip pat ir kunigų. Jėzus sako Marijai:

„Motina, štai tavo sūnus“ (Jn 19, 26). Tai palikimas: Jis patiki savo motiną mokinio, ir dabar jau sūnaus rūpesčiui. Tačiau taip pat kreipiasi ir į mokinį: „Štai tavo motina“ (Jn 19, 27). Evangelija mums sako, kad nuo šios akimirkos šv. Jonas, mylimas mokinys pasiėmė Mariją „į savo namus“. Taip yra itališkame vertime, bet graikiškas tekstas yra kur kas gilesnis, daug turtingesnis. Galėtume išversti: pasiėmė Mariją į intymią savo gyvenimo plotmę, į savo būtį „*eis ta idia*“, į savo būties gelmę. Pasiimti pas save Mariją, reiškia įvesti ją į visą savo buvimo dinamiškumą - tai nėra išorinis dalykas - ir į visa, kas sudaro tikrojo apaštalavimo horizontą. Man atrodo, kad tokiu būdu galima suprasti, kad ypatingas motinystės ryšys, esantis tarp Marijos ir kunigų yra pirminis šaltinis, pagrindinė išskirtinė meilė, kurią Marija turi kiekvienam iš jų priežastis. Marija ypatingai juos myli dėl dviejų priežasčių: jie yra labiausiai panašūs į Jėzų, didžiausią jos širdies meilę, ir jie, taip pat kaip ir Ji, dalyvauja misijoje skelbti, liudyti ir duoti Kristų pasaulyje. Dėl susitapatavimo ir sakramentinio supanašėjimo su Jėzumi,

Dievo Sūnumi ir Marijos Sūnumi, kiekvienas kunigas gali ir privalo jaustis tikrai „išskirtinai mylimu“ šios didžiausios ir nuolankiausios Motinos Sūnumi.

Vatikano II Susirinkimas kviečia kunigus žvelgti į Mariją kaip geriausią savo gyvenimo pavyzdį ir kreiptis į Ją: „Motina Amžinojo ir Didžiausiojo Kunigo, Karalienė apaštalų ir kunigų tarnystės Pagalba“. Tuo tarpu kunigai – teigia Susirinkimas - tegul „garbina ją ir myli su sūnaus atsidavimu“ (žr. *Presbyterorum ordinis*, 18). Šventasis Arso klebonas, apie kurį šiais metais ypatingai galvojame, mėgo kartoti: „Jėzus Kristus po to, kai davė mums viską, ką galėjo duoti, dar nori mus padaryti įpėdiniais to, ką turi brangiausią, t.y. savo Švenčiausiosios Motinos įpėdiniais“ (*B. Nodet, Il pensiero e l'anima del Curato d'Arso*, p. 305). Tai taikoma visiems krikščionims, mums visiems, tačiau ypatingu būdu - kunigams. Bran-

gūs broliai ir seserys, melskimės, kad Marija visus kunigus, šiuolaikinio pasaulio problemų akivaizdoje padarytų panašius į savo Sūnų Jėzų. Jo neįkainojamo Gerojo Ganytojo meilės lobio nešėjais. Marija, kunigų Motina, melski už mus!

Iš italų kalbos vertė klierikas Ronaldas

KUNIGAS — MISTIKAS AR AMATININKAS ?

Br. Mariusz

Posusirinkiminė ekleziologija gvideno daug klausimų dėl kunigo vaidmens tikinčiųjų bendruomenėje. Klaidinga II Vatikano Susirinkimo dokumentų interpretacija neretai priveda prie reduktyvinės tarnybinės kunigystės vizijos. Jau Paulius VI savo enciklikoje *Ecclesiam suam* įspėjo apie galimą neteisingą Bažnyčios atnaujinimo

suvokimą. Taip pat popiežius Jonas Paulius II pabrėžė, jog dialogo su šiuolaikiniu pasauliu būtinumas privalo eiti kartu su gilia savo tapatybės sąmone.

Kunigų identiteto problema atrodo užima svarbią vietą net ir Benedikto XVI mokyme nuo pačios jo pontifikato pradžios, ką patvirtina jo žodžiai skirti dvasininkams, susirinkusiems Varšuvos šv. Jono Krikštytojo Arkikatedroje 2006 m. gegužės 25d.: „Iš kunigų tikintieji laukia tik vieno: kad jie būtų specialistai, skatinantys žmogaus susitikimą su Dievu. Iš kunigo nereikalaujama būti ūkio, statybos ar politikos žinovu. Tikimasi, kad jis bus dvasinio gyvenimo žinovas“. Popiežius įvairiomis progomis kviesdavo kunigus gilinti savo dvasinį gyvenimą, įspėdamas dėl besaikio aktyvizmo. Rūpesčio kunigiškos tarnybos kokybe išraiška yra kunigų metų paskelbimas. Tai nuostabi proga giliau apmąstyti šventimų sakramentų esmę.

Šiame trumpame straipsnyje norėčiau pasidalinti keliomis mintimis apie kunigystę iš turtingo pal. Mykolo Sopočko lobyno. Šio palaimintojo pirmas beatifikacijos metines šventėme rugsėjo 28 d.

„Vilniaus Arkivyskupijos Žinių“ straipsniuose buvęs Vilniaus Seminarijos dvasios tėvas sielvartavo, jog kunigai nepažįsta ir neišgyvena mistikos, kuri, jo nuomone, yra būtinas klierikų ugdymo elementas. Dėl to pavedė kunigams susipažinti su šv. Kryžiaus Jono doktrina.

Kunigo vienybė su Jėzumi turėtų pasireikšti giliu šventų Mišių išgyvenimu bei kasdienine Eucharistijos adoracija, nes, kaip pats rašė, „(...)kas per adoraciją įeina į Jėzaus širdį, tas įeina į tūkstantį širdžių“. Palaimintasis skatino

savo brolius kunigystėje dalyvauti mėnesinėje bendroje adoracijoje.

Jėzaus Širdis, tęsia pal. Sopočka, privalo būti kunigui žmogiškos meilės mokykla. „[Jėzus] stovėdamas prie Lozoriosa kapo verkė žmogaus ašaromis, kad net patys žydai ėmė kalbėti: «Štai kaip jis jį mylėjo» (Jn 11,36). Taigi tai nebuvo vien tik valios, bet ir jausmų meilė. Jėzus Kristus nesikeičia. Jo širdis buvo, yra ir bus labiausiai mylinti, kaip yra pasakęs šv. Paulius, jog Kristaus meilė pranoksta bet koki žinojimą (plg. Ef 3,19). Jis visada lieka tuo, kuris jaudinasi, užjaučia, kenčia ir myli, kuris iš meilės atpirko žmones.“

Daug vietos savo raštuose skyrė kunigų vienybei, kuriuos priimto sakramento galia sieja ypatingi ryšiai. Anot šv. Faustinos nuodėmklausio, žmogus yra socialinė būtybė, tai dar pilniau apsieiškia antgamtinėje plotmėje. Dėl to krikščioniškojo tobulumo laipsnis eina kartu su gilesniu visuomeninių ryšių suvokimu. Ramybė, taika ir vienybė tarp kunigų, Vilniaus Seminarijos profesoriaus nuomone, yra ne vien tik

veiksmingos sielovados, bet ir asmeninio dvasinio augimo sąlyga. Todėl, pal. Mykolas rašo, kad „rūpindamiesi kunigų vienybe, privalome visų pirma vengti viso to, kas ardo tą vienybę, tai yra hiperkriticizmas, dvejinimasis bei ginčas, įtarimas ir nepagrįstas nenoras, apkaltos bei šmeižtai, atšiaurumas ir išdidumas, pavydas bei savanaudiškumas“. Tuo pačiu metu Jis skatino kunigus kurti ryšius tarp savęs, kreipdamas dėmesį, kad tokios draugystės nebūtų sudarytos vien tik abipusiškos simpatijos pagrindu, bet išplaukytų iš Viešpaties Jėzaus meilės bei noro tobulintis Jo tarnystėje.

Tai tik keletas pal. Mykolo Sopočko minčių apie kunigystę. Jų aktualumą tvirtina faktas, jog jos puikai dera su nurodymais, kuriuos Benediktas XVI pateikė savo broliams kunigystėje „Laiške pradedant Kunigų metus Jono Marijos Vianėjaus 150-ųjų dies Natalis metinių progą“. Ypač vertingos daugelio kunigų bei klierikų dvasios tėvo mintys apie kunigų vienybę, į kurią kviečia Šventasis Tėvas

minėtame dokumente. Tobula vienybė yra neįmanoma be asmeniškios askezės, kaip ir be gilaus susivienijimo su Kristumi, taigi be mistikos, kurioms yra skirta didžiausia popiežiaus mąstymo (refleksijų) dalis.

KUNIGAS PAGAL DIEVO ŠIRDĮ

Klierikas Jaroslavas

Gyvenimo kryžkelės

Šv. Jonas Bosko (1815 - 1888)

1815 m. rugpjūčio 16 d. Italijoje, vynuogynuose paskendusiam Pjemonte, Becchi gyvenvietėje, Margaritos ir Frančesko Boskų šeimoje gimė jauniausias sūnus – Jonas.

Tėvų tikėjimo pavyzdys

Jonuko tėvai buvo giliai tikintys žmonės. Po ankstyvos vyro mirties, Margarita Bosko užsiangažavusi užsiėmė savarankišku trijų sūnų auklėjimu. Sunkiai dirbdama ūkyje, ji nepamiršdavo vaikų dvasinio ir intelektualinio lavinimo: pripratino juos prie religinių praktikų, vedė jiems katekizmo pamokas. Nors pati nemokėjo skaityti ir rašyti, tačiau sugebėdavo iš atminties cituoti išsamias Šventojo Rašto ištraukas. Jonukas turėjo derinti mokslus su darbais. Nepaisant slegiančių šeimos nepriekšlių ir pastovaus vyresniojo brolio įkyrumo, jauniausias sūnus siekė išsilavinimo. Išminties ieškojimuose Jonuką visada palaikydavo motina.

Pirmasis sapnas – „Tapsi kunigu“

Sulaukęs 9 metų, Jonukas susapnavo neįtikėtiną sapną. Būdamas tarp draugų jis bandė juos sudrausminti nuo keiksmų naudodamas jėgą. Tuo metu pasirodė garbingas Vyras, kuris paragino jį skiepyti draugams dorą švelnumu ir meile, o ne jėga. Jonukui dvejojant, ar pajėgs, Vyras pažadėjo jam duoti mokytoją – savo Motiną. Tada pasirodė moteris apsirengusi spindinčiu apsiaustu, o Jonukas pamatė bandą nepaklusnių gyvulių, kurie staiga tapo paklusniais avinėliais. Jonuko motina teisingai suprato sapną: „Kas žino, gal tapsi kunigu“ – pasakė.

Artėjant pilnametystei Jonukas Bosko susidūrė su dilema: ką veikti po mokyklos pabaigimo? Svajavo apie kunigystę. Tačiau tolimesniems mokslams seminarijoje buvo reikalingi pinigai. O jų nebuvo.

Pirmą kartą aukojamos šv. Mišios

Tai, kas prieš keletą metų atrodė neįmanoma, dabar tapo tikrove. 1841 metais Jonas Bosko priėmė kunigystės šventimus. Kai įžengė į savo naują gyvenimo kelią, motina pasakė jam: „Atmink Jonuk, pradėti aukoti šv. Mišias reiškia pradėti kentėti! Nepastebėsi to iš karto, tačiau vieną dieną suprasi, kad motina buvo teisi. Nuo šiol galvok tik apie sielų išganyimą“.

Dievo Kūno iškilmės dieną Jonas atvyko į savo gimtąją Castelnuovo parapiją aukoti primicijinių šv. Mišių. Parapijiečiai, savo aukomis prisidėję prie Jonuko mokslų, džiaugsmingai jį sutiko.

Didis auklėtojas ir mokytojas

Po sunkių ir vargingų metų kun. Jonui Bosko atsivėrė naujos perspektyvos. Jis galėjo tapti vikaru savo gimtojoje parapijoje, kapelionu Morialde, arba būti turtingų vaikų mokytoju, tačiau kunigo Cafasso paskatintas, jis tęsia studijas Turine.

Tęsdamas mokslus, kun. Jonas susidūrė su iš pažiūros nereikšmingu įvykiu, kuris turės labai didelę reikšmę jo gyvenime. Vieną dieną į zakristiją atėjo vargšas šešiolikos metų vaikinys. Zakristijonas bandė jį kviešti patarnauti šv. Mišioms, tačiau, kai šis atsakė, jog nesugeba, vyras nemandagiai jį išvijio. Visa tai matydamas, kun. Bosko užtarė vaikinuką ir pradėjo su juo pokalbį. Vaikinys buvo vardu Bartolomejus Garelli. Pasirodė, kad buvo našlaitis, nemokėjo skaityti ir rašyti, buvo pamiršęs kaip melstis. Dėl savo amžiaus jam buvo gėda vaikščioti į tikybos pamokas kartu su mažais vaikais. Kun. Jonas Bosko pasisiūlė pats mokyti katekizmo. Vaikinys su džiaugsmu sutiko. Tai įvyko 1841-jų gruodžio 8 d. Būtent su šia data siejama didelio darbo pradžia – oratorijos pasimetusiam jaunimui įsteigimas. Vietos, tapusios jaunimui namais, bažnyčia, mokykla ir žaidimų aikštele.

Iš Valdacco į visą pasaulį

Valdacco – Turino priemiestis, kur kun. Jono Bosko oratorija surado prieglobstį. Jauni žmonės jautiesi čia kaip namuose, į kuriuos mielai sugrįžtama. Sudarydamas savo auklėjimo programą, kun. Jonas Bosko naudojosi mokslinių tyrimų rezultatais. Veikimo būdą jam diktavo gyvenimas. Pirmiausiai rūpinosi tuo, kad jauniems žmonėms įskiepytų

tikėjimo tiesas ir padarytų juos sąžiningais, tikinčiais žmonėmis. Visokiais būdais kun. Bosko stengėsi pelnyti vaikinių pasitikėjimą. Domėjosi jų problemomis, kartu su jais žaidė, nesudarydavo dirbtinio atstumo. Auklėtiniai jame neįžvelgė griežto prižiūrėtojo, bet atrado jį kaip tą, su kuriuo galima būti ir džiaugtis gyvenimu. Kun. Jonas Bosko

nemėgo bausti savo auklėtinių, veikiau stengėsi išvengti atsitikimų, skatinančių bausti. O jeigu ir turėjo skirti bausmę, rūpinosi tuo, kad bausmė nemenkintų žmogiško orumo. Šv. Jonas Bosko savo auklėjimo principuose rėmėsi šv. Pauliaus žodžiais: „Meilė kantri, meilė maloninga, visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištvėria“ (pgl. 1 Kor 13, 4-7).

Kodėl „Saleziečiai“?

Kun. Jonas Bosko savo didelio sumanymo globėju pasirinko šv. Pranciškų Saležą. Šis XVI ir XVII a. sankirtoje gyvenęs prancūzų dvasininkas giliai tikėjo Dievo gailestingumu ir skelbė, kad Dievas įskiepijo žmogui natūralųjį polinkį daryti gerą. Šv. Pranciškų Salezas buvo geriausiu to pavyzdžiu. Kun. Jonas Bosko pripažino, kad būtent šis šventasis bus pavyzdžiu jo auklėtiniams.

Saleziečių šeimos pradmenys

Mintis apie vienuolijos įkūrimą kun. Joną Bosko lydėjo jau nuo pat studijų laikų Turine. Kelias iki šio tikslo buvo ilgas ir varginantis. Tik 1854 metais jam pasisekė sukurti grupę iš keturių oratorijos auklėtinių, kurie buvo pasiruošę apsilvilti vienuolinį abitą. Tai buvo pirmieji saleziečiai: Artiglia, Cagliero, Rocchetti ir Rua. Vaikus reikėjo maitinti, mokyti, reikėjo drabužių, patalpų, lauko žaidimų aikščių, bažnyčios kasdieninėms maldoms, reikėjo ir darbo. Tačiau kun. Bosko labdara mažai kas žavėjosi. Jis dažnai buvo „kalamas prie kryžiaus“, kentė panieką, buvo apšaukiamas vagimi ir bepročiu, tačiau niekada neabejojo savo misija. Kun. Jono mama Margarita, trokšdama padėti vaikams, atėjo gyventi pas sūnų ir paskutines savo gyvenimo akimirkas praleido juos guosdama, lopydama vaikų drabužėlius, gamindama valgį.

Pradžioje kun. Jonas Bosko neplanavo kurti moterų vienuolijos. Tačiau buvo laikai, kai daugelis kaimo merginų negaudavo jokio išsilavinimo. Gavęs draugų pastabą, kad ne tik vaikinai turi teisę naudotis oratorijų auklėjimo programa, jis susirūpino šia problema. Taigi greitai laiku, 1872 metais pertvarkė nedidelę Marijos Mazzarello įkurtą bendruomenę į Marijos Krikščionių Pagalbos dukterų institutą (salezietės).

Kelias į Dievo Namus

Jonas Bosko mirė Turine 1888-ųjų sausio 31 d. Paskutiniai jo žodžiai buvo: „Darykime visiems gera, nieko neskriauskime! Pasakykite mano auklėtiniams, kad lauksiu jų visų danguje“.

Po piežius Pijus XI beatifikavo kun. Joną Bosko 1929 metais, o 1934 metais tas pats popiežius jį kanonizavo. Kun. Jono Bosko mirties dieną pasaulyje jau buvo įkurti 64 saleziečių namai, kuriuose dirbo 768 saleziečiai. Šiandien visame pasaulyje dirbuojasi 17 568 saleziečių. Kun. Jonas Bosko yra jaunimo, jaunų darbininkų ir amatininkų globėjas.